Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 2. Warszawa, dnia 15 lutego 1933 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12, poza Warszawą rocznie zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA:

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

40.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1933 r.

o utworzeniu izb rolniczych z siedzibami w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Łucku i Wilnie oraz o ustaleniu okręgów działalności tych izb.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się następujące izby rolnicze:

izbę rolniczą z siedzibą w Białymstoku z okręgiem działalności, obejmującym obszar województwa białostockiego;

izbę rolniczą z siedzibą w Kielcach z okręgiem działalności, obejmującym obszar województwa kieleckiego;

izbę rolniczą z siedzibą w Lublinie z okręgiem działalności, obejmującym obszar województwa lubelskiego;

izbę rolniczą z siedzibą we Lwowie z okręgiem działalności, obejmującym obszar województw: lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego;

izbę rolniczą z siedzibą w Łodzi z okręgiem działalności, obejmującym obszar województwa łódzkiego;

izbę rolniczą z siedzibą w Łucku z okręgiem działalności, obejmującym obszar województwa wołyńskiego;

izbę rolniczą z siedzibą w Wilnie z okręgiem działalności, obejmującym obszar województw: wileńskiego i nowogródzkiego.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Sew. Ludkiewicz.*

(Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44).

41.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 3 sierpnia 1932 r.

o zwalczaniu raka ziemniaczanego.

Na podstawie art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek zwalczania raka ziemniaczanego (Synchytrium endobioticum, Perc).

§ 2. Grunty, na których ziemniaki zostały dotknięte rakiem ziemniaczanym, będą uważane za grunty zarażone rakiem ziemniaczanym.

Grunty, przylegające do gruntów zarażonych rakiem ziemniaczanym, będą uważane za grunty zagrożone rakiem ziemniaczanym.

Za grunty zagrożone rakiem ziemniaczanym właściwy starosta uzna również i te nieprzyległe do gruntów zarażonych grunty, co do których właściwy zakład ochrony roślin (§ 19) po-

weźmie przypuszczenie, że są one zarażone rakiem ziemniaczanym.

§ 3. Osoby, użytkujące grunty lub zarządzające gruntami, a także osoby, mające ziemniaki w swem władaniu, obowiązane są zgłosić zarządowi właściwej gminy każdy wypadek pojawienia się raka ziemniaczanego lub wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego.

Obowiązek zgłaszania istnieje także wówczas, gdy w latach następnych zauważono objawy raka ziemniaczanego ponownie na gruncie zarażonym.

Zgłoszenie to winno nastąpić na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, poznańskiego, pomorskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego przed upływem 24 godzin, na pozostałym obszarze Państwa — przed upływem 48 godzin od chwili dostrzeżenia tych objawów.

Jednocześnie ze zgłoszeniem osoby do tego obowiązane winny bezpłatnie dostarczyć zarządowi gminy w szczelnem opakowaniu próbki ziemniaków w ilości niezbędnej do ich zbadania, nieprzekraczającej 1 kg.

§ 4. Przechowywanie ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, winno odbywać się w taki sposób, ażeby nie pozostawały one w styczności z ziemniakami, pochodzącemi z gruntu niezarażonego rakiem ziemniaczanym.

Ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, nie wolno używać do sadzenia, na pokarm zaś i paszę wolno je używać jedynie po ugotowaniu lub uparowaniu.

Wszelkie odpadki, pozostałe po zużytkowaniu takich ziemniaków, winny być spalone lub zakopane na głębokości przynajmniej 0,75 m.

§ 5. Ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, nie wolno płukać w wodach płynących, kanałach, rowach, stawach i jeziorach.

Wodę, użytą do płókania tych ziemniaków, należy zlewać do specjalnego dołu głębokości przynajmniej 0,75 m, wykopanego w odległości nie mniejszej niż 5 m od studni, gnojowni oraz wymienionych wyżej wód; dół ten następnie winien być odkażony.

Woda, użyta do płókania ziemniaków w zakładach fabrycznych, w których przerabiane są ziemniaki, pochodzące z gruntów, zarażonych rakiem ziemniaczanym, nie może być odprowadzana w ten sposób, aby spływała po powierzchni gruntów ornych.

§ 6. Wszelkie odpadki, pozostałe na gruncie zarażonym rakiem ziemniaczanym po zbiorze ziemniaków z tego gruntu, winny być na miejscu spalone lub zakopane na głębokości przynajmniej 0,75 m nie później niż przed zaoraniem gruntu.

W gospodarstwie, posiadającem grunty zarażone rakiem ziemniaczanym, nie wolno pozostawiać ziemniaków na gruntach

niezajętych w danym roku pod uprawę ziemniaków, jak również na podwórzach, drogach, miedzach, miejscach kopcowania ziemniaków i t. p. miejscach. Rośliny, powstałe z ziemniaków, pozostawionych wbrew powyższemu przepisowi w miejscach niezajętych pod uprawę ziemniaków, winny być wykopane i zniszczone do 15 lipca w sposób wskazany w ustępie pierwszym.

Właściwy starosta może oznaczyć wcześniejszy termin wykonania tych czynności.

§ 7. Z gospodarstwa, w którem znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym, nie wolno wynosić (wywozić) ziemniaków, ich odpadków, roślin okopowych i cebulowych, wszelkich roślin z korzeniami, chwastów, ziemi i nawozów naturalnych.

§ 8. Ograniczenia, wynikające z postanowień §§ 4 — 7, obowiązują osoby zainteresowane już od chwili dostrzeżenia przez nie objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego.

Ograniczenia te tracą moc obowiązującą z chwilą otrzymania przez osoby zainteresowane zawiadomienia właściwego starosty o niestwierdzeniu raka ziemniaczanego, bądź też o jego wytępieniu.

§ 9. Z obszaru, którego granice oznaczy szczegółowo właściwy wojewoda (komisarz rządu) — na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin — a który obejmie grunt zarażony rakiem ziemniaczanym, przylegające do niego grunty zagrożone (§ 2 ust. 2) oraz wszystkie dalsze grunty w promieniu od 5 do 15 km., licząc od gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, nie wolno wynosić (wywozić) ziemniaków, wszelkich odpadków ziemniaków, a także chwastów, ziemi i nawozów naturalnych.

Granice takiego obszaru ochronnego właściwy wojewoda (komisarz rządu) oznaczy — według stopnia niebezpieczeństwa rozszerzenia raka ziemniaczanego — z uwzględnieniem warunków gospodarczych oraz granic naturalnych (rzeki, jeziora, lasy, wzgórza, błota i t. d.) bądź granic poszczególnych gmin, osiedli lub gospodarstw.

Zakaz wynoszenia (wywożenia) nabiera mocy obowiązującej w terminie, który właściwy wojewoda (komisarz rządu) ustali i poda do wiadomości publicznej jednocześnie z ustanowieniem obszaru ochronnego. Zakaz ten traci moc obowiązującą z chwilą podania przez wojewodę (komisarza rządu) do wiadomości publicznej o zniesieniu obszaru ochronnego.

§ 10. W poszczególnych wypadkach, uzasadnionych szczególnemi względami gospodarczemi, starosta może zezwolić na wyniesienie (wywiezienie):

a) z gospodarstwa, w którem znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym (§ 7), — ziemniaków, roślin

okopowych, cebulowych i innych roślin z korzeniami, pochodzących z gruntu niezarażonego,

b) z obszaru ochronnego (§ 9) — ziemniaków, pochodzących z gruntu niezarażonego — pod warunkiem dokonania tego z uwzględnieniem wymogów w zezwoleniu określonych, a mających na celu uniknięcie rozszerzenia raka ziemniaczanego.

Zezwolenia właściwy starosta wydawać będzie na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin.

§ 11. Na gruntach zarażonych lub zagrożonych rakiem ziemniaczanym nie wolno uprawiać ziemniaków z wyjątkiem odmian, uznanych przez Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego za odporne na raka ziemniaczanego.

W wypadkach, gdy na gruntach zarażonych lub zagrożonych uprawa pewnych roślin, mogących być rozsadnikiem raka ziemniaczanego, grozi niebezpieczeństwem dalszego trwania lub szerzenia się raka ziemniaczanego, właściwy starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin — zabronić uprawy tych roślin, nie wyłączając ziemniaków odmian odpornych na raka ziemniaczanego.

Właściwy starosta może również — na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin — zabronić niektórych sposobów postępowania z roślinami dozwolonemi do uprawy na gruncie zarażonym lub zagrożonym rakiem ziemniaczanym, a także niektórych sposobów użytkowania tych roślin.

§ 12. Na gruntach, które nie odpowiadając warunkom § 2 ust. 3 nie mogą być uznane za zagrożone, a na których jednak wskutek zbyt częstej uprawy ziemniaków istnieje możliwość wystąpienia raka ziemniaczanego, właściwy starosta może na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin — zabronić na określony przeciąg czasu uprawy ziemniaków bądź wogóle, bądź też odmian nieuznanych przez Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego za odporne na raka ziemniaczanego.

§ 13. Składy, piwnice oraz wszelkie inne pomieszczenia, w których znajdowały się ziemniaki dotknięte rakiem ziemniaczanym, a także urządzenia i środki transportowe oraz wszelkie inne przedmioty, które pozostawały w styczności z ziemniakami, dotkniętemi rakiem ziemniaczanym, winny być niezwłocznie po usunięciu ziemniaków odkażone przez właścicieli (zarządców) tych pomieszczeń, urządzeń i przedmiotów.

§ 14. Właściwy starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin — nakazać zniszczenie w określonym terminie ziemniaków dotkniętych rakiem ziemniaczanym w wypadkach, gdy zastosowanie

przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu ograniczeń w użytkowaniu takich ziemniaków, w sposobie ich oczyszczania lub obrocie niemi nie usuwa niebezpieczeństwa rozszerzenia się raka ziemniaczanego.

§ 15. O każdym wypadku zgłoszenia o wystąpieniu objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego, jak również o dostrzeżonych lub ujawnionych w inny sposób wypadkach wystąpienia tych objawów zarząd gminy powiadamia niezwłocznie właściwego starostę oraz właściwy zakład ochrony roślin (§ 19), któremu jednocześnie przesyła próbkę ziemniaków do zbadania w szczelnem opakowaniu.

§ 16. Zakład ochrony roślin niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wystąpieniu objawów, wzbudzających podejrzenie raka ziemniaczanego, dokona badania, mającego na celu sprawdzenie tych objawów.

Wyniki badania na gruncie lub w miejscu, gdzie znajdują się podejrzane ziemniaki, stwierdza się w protokóle.

O niestwierdzeniu raka ziemniaczanego zakład ochrony roślin zawiadamia właściwego starostę, który za pośrednictwem zarządu właściwej gminy zawiadomienie to poda niezwłocznie do wiadomości osób zainteresowanych.

W zawiadomieniu, stwierdzającem istnienie raka ziemniaczanego, zakład ochrony roślin zamieści szczegółowe wskazania, na podstawie których i z powołaniem się na nie właściwy starosta wyda niezwłocznie niezbędne zarządzenia.

Zarządzenia te właściwy starosta prześle zarządowi właściwej gminy, który doręczy je niezwłocznie osobom zainteresowanym oraz dopilnuje ścisłego ich wykonania; jednocześnie właściwy starosta treść wydanych zarządzeń poda do wiadomości właściwego wojewody (komisarza rządu).

§ 17. O każdym wypadku wystąpienia i wygaśnięcia raka ziemniaczanego właściwy starosta poda do wiadomości publicznej z dokładnem oznaczeniem miejscowości, w której choroba raka ziemniaczanego wystąpiła lub wygasła.

§ 18. Na gruntach, użytkowanych przez państwowe zakłady naukowe, oraz na gruntach, stanowiących własność Państwa i pozostających pod zarządem administracji państwowej, raka ziemniaczanego zwalczają — stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia — organa państwowe, bezpośrednio zarządzające temi gruntami.

O każdym wypadku wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego, organa te zawiadamiają niezwłocznie właściwy zakład ochrony roślin (§ 19), przesyłając jednocześnie temu zakładowi w szczelnem opakowaniu próbki ziemniaków w ilości niezbędnej do ich zbadania. Równocześnie organa te zawiadamiają o wystąpieniu tych objawów właściwego starostę.

Zakład ochrony roślin w razie stwierdzenia raka ziemniaczanego udziela zainteresowanym organom państwowym szczegółowych wskazań o sposobie zwalczania raka ziemniaczanego na gruntach, pozostających pod ich zarządem, podając jednocześnie treść tych wskazań do wiadomości właściwego starosty.

§ 19. Zakładami ochrony roślin, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, są:

Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego:

a) Wydział Ochrony Roślin w Puławach — dla woj. lubelskiego,

b) Stacja Doświadczalna Botaniczno-Rolnicza we Lwowie — dla woj. lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego;

Pomorska Izba Rolnicza w Toruniu — dla woj. pomorskiego;

Wielkopolska Izba Rolnicza w Poznaniu — dla woj. poznańskiego;

Towarzystwo Ogrodnicze Warszawskie (Stacja Ochrony Roślin) w Warszawie — dla woj. warszawskiego, łódzkiego, białostockiego i poleskiego;

Małopolskie Towarzystwo Rolnicze (Stacja Ochrony Roślin) w Krakowie — dla woj. krakowskiego i kieleckiego;

Wileńskie Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych (Stacja Ochrony Roślin) w Wilnie — dla woj. wileńskiego i nowogródzkiego;

Wołyńska Stacja Ochrony Roślin przy Powiatowym Związku Komunalnym w Łucku — dla woj. wołyńskiego.

§ 20. W wypadkach niedokonania przez osoby do tego obowiązane czynności, wynikających z niniejszego rozporządzenia lub zarządzeń na jego podstawie wydanych, właściwy starosta może zarządzić wykonanie tych czynności na koszt tych osób.

§ 21. W celu wykonywania nadzoru nad stanem zdrowotności ziemniaków i nad przestrzeganiem przepisów niniejszego rozporządzenia, a także nad wykonaniem zarządzeń wydanych z mocy tych przepisów władza powołana do zwalczania raka ziemniaczanego oraz przedstawiciele zakładów ochrony roślin (§ 19) mają prawo:

1) wstępu na grunty oraz do wszelkich pomieszczeń i miejsc przechowywania, przerobu i sprzedaży ziemniaków;

2) badania ziemniaków na gruncie i we wskazanych wyżej pomieszczeniach i miejscach, badania tych pomieszczeń i miejsc, a także badania urządzeń, służących do przerobu ziemniaków, oraz środków ich przewozu i przenoszenia;

3) bezpłatnego brania próbek ziemniaków w ilości, nieprzekraczającej 1 kg;

4) żądania potrzebnych informacyj od osób, w których posiadaniu znajdują się grunty i określone wyżej pomieszczenia, miejsca i urządzenia;

5) kontroli wszelkich prac, związanych z oczyszczeniem ziemniaków, gruntów, pomieszczeń i urządzeń, a także prac, związanych z przerobem ziemniaków.

§ 22. Ziemniaki i ich odpadki, chwasty, ziemia i nawozy naturalne, skonfiskowane za bezprawne wynoszenie (wywożenie) z gospodarstwa, w którem znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym, lub z ustanowionego przez właściwego wojewodę (komisarza rządu) obszaru (§ 9) — o ile nie mają być zniszczone, stosownie do postanowień § 14 niniejszego rozporządzenia — winny być przez właściwego starostę sprzedane w tych wypadkach, gdy sprzedaż taka nie grozi rozszerzeniem się raka ziemniaczanego, w wypadkach zaś przeciwnych winny być oddane zakładom dobroczynnym do zużytkowania w sposób, usuwający możliwość rozszerzenia się raka ziemniaczanego.

Sprzedaż taka może nastąpić przed uprawomocnieniem się orzeczenia skazującego lub wyroku w wypadku, gdy dalsze przechowanie ulegających konfiskacie ziemniaków lub innych wymienionych wyżej przedmiotów byłoby połączone w niebezpieczeństwem rozszerzenia się raka ziemniaczanego, bądź też groziło zepsuciem się ziemniaków i tych przedmiotów.

§ 23. W razie stwierdzenia raka ziemniaczanego na ziemniakach przewożonych, a pochodzących z gruntu, niepodlegającego dotychczas ograniczeniom, wynikającym z postanowień §§ 7 i 9 niniejszego rozporządzenia, ziemniaki te — o ile — nie mają być zniszczone, stosownie do postanowień § 14 niniejszego rozporządzenia — winny być skierowane przez właściwego starostę — po wysłuchaniu właściciela lub nadawcy (wysyłającego) do miejsca, na które wyrazi zgodę zakład ochrony roślin, celem przerobu lub zużycia w sposób, określony w § 4 niniejszego rozporządzenia.

Do gruntów, z których pochodzą ziemniaki, dotknięte rakiem ziemniaczanym w wypadku przewidzianym w ustępie pierwszym, winny być niezwłocznie zastosowane postanowienia §§ 7 i 9.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze całego Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dn. 9 lutego 1928 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 162) i rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 21 maja 1929 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 lutego 1928 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. Nr. 141, poz. 348).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Sew. Ludkiewicz*

(Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 644).

42.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 9 listopada 1932 r.

o przekazaniu wojewodom uprawnienia, zawartego w ust. 2 art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem, oraz o uchyleniu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 9 maja 1931 r. o przekazaniu wojewodom niektórych uprawnień Ministra Rolnictwa, wynikających z art. 51 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Na podstawie art. 51 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnienie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, zawarte w ustępie drugim art. 51 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, przekazuje się wojewodom.

§ 2. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 maja 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 417).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Sew. Ludkiewicz*

(Dz. U. R. P. Nr. 1 z 1933, poz. 3).

43.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 października 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wojskowych i Skarbu, zmieniające rozporządzenie z dn. 1 października 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni.

Na podstawie art. 3, 4 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni (Dz. U. R.

P. Nr. 36, poz. 334) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) zarządza się co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 1 października 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 807) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 punkt a) wyrazy „przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu“ zastępuje się wyrazami „przez wojewodę“;

2) w § 2 wyrazy: „Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu“ zastępuje się wyrazem „wojewoda“;

3) w § 3 w ust. 2 wyrazy „Minister Rolnictwa może w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu“ zastępuje się wyrazami „wojewoda może“;

4) w § 18 w ust. 1 wyrazy „Ministra Rolnictwa“ zastępuje się wyrazami „Komisarza Rządu m. st. Warszawy“, a ponadto w ust. 2 skreśla się słowa „Ministra Rolnictwa lub“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Sew. Ludkiewicz.*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski.*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 1 z 1933 r. poz. 2).

44.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zaliczaniu na poczet zaległości podatkowych wynagrodzenia za grunty przymusowo wykupione oraz przejęte na własność Państwa tudzież o przyjmowaniu na spłatę zaległości podatkowych obligacyj 5%-owej państwowej renty ziemskiej i skryptów dłużnych Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 1 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Podatnicy, którym przysługuje wynagrodzenie ze Skarbu Państwa za grunty przejęte na rzecz Państwa na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 17) oraz dekretów Naczelnego dowódcy Wojsk Litwy Środkowej Nr. Nr. 213, 257, i dekretu Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Nr. 469 (Dz. U. T. K. R. L. Śr. Nr. 15/25 z dnia 23 kwietnia 1921 r., Nr. 20/30 z dnia 15 czerwca 1921 r. i Nr. 5/55 z dnia 3 lutego 1922 r.), jak również za grunty przymusowo wykupione na mocy ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462), ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. o przymusowym wykupie na cele reformy rolnej nieruchomości ziemskich osób nieobecnych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 119) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o skutkach naruszenia przepisów przy parcelacji prywatnej (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 247), — mogą ubiegać się o zaliczenie całości lub części tego wynagrodzenia na spłatę należnych od nich zaległości podatkowych.

2) W sposób przewidziany w niniejszem rozporządzeniu mogą być spłacone w całości lub w części zaległości powstałe przed dniem 1 października 1931 r. w następujących państwowych podatkach: gruntowym, dochodowym, majątkowym, spadkowym i od darowizn, — wraz z 10% dodatkiem do podatków, karami za zwłokę i opłatami egzekucyjnemi.

§ 2. W celu uzyskania zaliczenia wynagrodzenia za grunty przymusowo wykupione lub przejęte na rzecz Państwa na spłatę zaległości podatkowych, wymienionych w § 1 ust. 2), zainteresowani podatnicy winni złożyć do właściwego Okręgowego Urzędu Ziemskiego odpowiednie podanie, przy dołączeniu:

a) zaświadczenia właściwego urzędu skarbowego, stwierdzającego rodzaj i wysokość poszczególnych zaległości podatkowych wraz z należnościami ubocznemi, wymienionych w § 1 ust. 2); w zaświadczeniu winny być odrębnie wyszczególnione ciążące na gruntach przymusowo wykupionych lub przejętych na rzecz Państwa należności podatkowe, którym wedle szczególnych ustaw i zgodnie z cz. 2 art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 22), służy pierwszeństwo zaspokojenia przed wierzytelnościami i ciężarami hipotecznemi;

b) uwierzytelnionego odpisu wyciągu z ksiąg hipotecznych

(gruntowych) gruntów przymusowo wykupionych lub przejętych na rzecz Państwa;

c) notarjalnie poświadczonego oświadczenia wierzycieli hipotecznych lub rzeczowych o wysokości ich wierzytelności, przypadających na grunty przymusowo wykupione lub przejęte na rzecz Państwa, — w wypadkach, gdy grunty te są obciążone hipotecznie lub rzeczowo.

§ 3. Okręgowy Urząd Ziemski po stwierdzeniu, iż podatnikowi przysługuje prawo do otrzymywania wynagrodzenia za przymusowo wykupione lub przejęte na rzecz Państwa grunty, przesyła złożone podanie wraz z załącznikami do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 4. 1. Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych po ustaleniu na podstawie nadesłanych przez Okręgowy Urząd Ziemski materjałów, iż nie zachodzą okoliczności, przewidziane w art. 32 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, a wymagające w myśl tegoż artykułu złożenia należnego podatnikowi wynagrodzenia do depozytu sądowego:

a) zarządzi przekazanie kasie właściwego urzędu skarbowego odpowiedniej sumy w obligacjach 5%-owej państwowej renty ziemskiej na spłatę całości względnie części podatku majątkowego oraz spadkowego i od darowizn (art. 36 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej);

b) wystąpi do Ministerstwa Skarbu z wnioskiem o zaliczenie odpowiedniej kwoty wynagrodzenia na spłatę pozostałych zaległości podatkowych, wyszczególnionych w zaświadczeniu urzędu skarbowego.

2) Jeżeli zachodzą okoliczności, wymagające złożenia wynagrodzenia do depozytu sądowego w myśl art. 32 ustawy z dn. 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, to po ustaleniu, że podatnikowi przysługuje prawo do części wynagrodzenia, Ministerstwo Skarbu, na wniosek Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, zaliczy odpowiednią kwotę wynagrodzenia na spłatę tylko tych należności podatkowych, przypadających na grunty przymusowo wykupione lub przejęte na rzecz Państwa, którym służy pierwszeństwo zaspokojenia przed wierzytelnościami i ciężarami hipotecznemi. Pozostałe zaległości podatkowe, wyszczególnione w zaświadczeniu urzędu skarbowego, pokryte będą na wniosek Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z reszty wynagrodzenia przypadającego podatnikowi za grunty przymusowo wykupione lub przejęte na rzecz Państwa o ile okaże się, że wynagrodzenie to przewyższa sumy zabezpieczone hipotecznie oraz zajęte sądownie, jak również przewidywane koszty postępowania sądowego przy podziale wynagrodzenia.

§ 5. Właściwy urząd skarbowy, po otrzymaniu obligacyj 5%-owej państwowej renty ziemskiej (§ 4 ust. 1) lit. a) lub decyzji Ministerstwa Skarbu o zaliczeniu na pokrycie zaległości podatkowych odpowiedniej kwoty wynagrodzenia (§ 4 ust. 1) lit b i ust. 2), — zaliczy na poczet zaległości podatnika właściwe sumy oraz powiadomi go, jakie zaległości podatkowe i w jakiej wysokości zostały pokryte z należnego mu wynagrodzenia.

§ 6. Za datę wypłaty byłemu właścicielowi gruntów przymusowo wykupionych lub przejętych na rzecz Państwa części wynagrodzenia, zaliczonego w myśl niniejszego rozporządzenia na spłatę zaległości podatkowych, uznaje się datę przekazania kasie urzędu skarbowego obligacyj 5%-owej państwowej renty ziemskiej (§ 4 ust. 1) lit. a) oraz datę wniosku Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych do Ministerstwa Skarbu o zaliczenie na spłatę zaległości podatkowych odpowiedniej kwoty wynagrodzenia (§ 4 ust. 1) lit. b oraz ust. 2).

§ 7. Kwoty zaliczone w myśl § 4 ust. 1) lit. b. oraz ust. 2) na spłatę zaległości podatkowych potrącone będą przy wypłacie wynagrodzenia z gotówkowych należności byłych właścicieli oraz zapadłych rat skryptów dłużnych Skarbu Państwa, wystawionych na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1927 r. w sprawie wynagrodzenia za nieruchomości ziemskie, przejęte na własność Państwa w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 374). Brakujące ewentualnie kwoty zostaną potrącone z następnych rat skryptów dłużnych oraz z obligacyj 5%-owej państwowej renty ziemskiej, licząc te ostatnie według kursu urzędowego.

§ 8. Po upływie każdego kwartału Ministerstwo Skarbu zawiadamiać będzie Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych o wysokości powstałego w związku z zaliczonemi zaległościami podatkowemi długu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych wobec Ministerstwa Skarbu, celem przeprowadzenia rozrachunku.

§ 9. 1) Podatnicy, którzy już otrzymali należne im od Skarbu Państwa wynagrodzenie za grunty wymienione w § 1 ust. 1), — mogą spłacić całkowicie lub częściowo wyszczególnione w § 1 ust. 2) zaległości podatkowe obligacjami 5%-owej państwowej renty ziemskiej oraz skryptami dłużnemi Skarbu Państwa (§ 7).

2) Obligacje państwowej renty ziemskiej przyjmowane będą na spłatę zaległości podatkowych według kursu urzędowego, zaś skrypty dłużne Skarbu Państwa według wartości nominalnej rat niezapadłych w chwili spłaty zaległości podatkowych.

3) O ile wartość nominalna skryptów dłużnych, po potrąceniu wypłaconych i zapadłych rat, przekraczać będzie sumę za-

ległości podatkowej, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych na żądanie płatnika potrąci należność podatkową oraz należność z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia nowego skryptu dłużnego, na pozostałą zaś sumę wystawi zamienny skrypt dłużny; należność z tytułu zwrotu kosztów wynosi po 15 zł. za każdy zamienny skrypt dłużny. Kwotę potrąconą tytułem należności podatkowej zalicza się na zaległości podatkowe przy odpowiedniem zastosowaniu § 4 ust. 1 punkt b) i §§ 5 oraz 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Od zaległości spłaconych w myśl niniejszego rozporządzenia pobrane będą kary za zwłokę w wysokości 5% w stosunku rocznym za cały czas od chwili powstania tych zaległości. Do powyższych zaległości mają ponadto zastosowanie ulgi, przewidziane w § 3 ust. 1) lit. a, oraz ust. 2) rozporządzenia Ministwa Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych rolników (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 319) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 14 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 5).

§ 11. Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie ograniczają przyjmowania listów państwowej renty ziemskiej na spłatę wszelkich należności z tytułu podatku spadkowego i od darowizn oraz podatku majątkowego, a zatem i należności w wymienionych podatkach powstałych po dniu 1 października 1931 r. (art. 36 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej — Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Sew. Ludkiewicz*

(Dz. U. R. P. Nr. 1 z 1933 r. poz. 7).

45.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 22 listopada 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o izbach rolniczych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o zmianach w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o iz-

bach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 817) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 385) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 480), z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) i z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 817) z zastosowaniem nowej numeracji poszczególnych artykułów i ich części.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Sew. Ludkiewicz*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 22 listopada 1932 r. (poz. 16).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.

o izbach rolniczych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Postanowienia ogólne.

Art. 1.

W celu zorganizowania zawodu rolniczego oraz współdziałania z administracją publiczną w dziedzinie rolnictwa będą tworzone izby rolnicze, działające na podstawie niniejszego rozporządzenia i osobnego dla każdej izby statutu.

Pojęcie rolnictwa w rozumieniu rozporządzenia niniejszego obejmuje również leśnictwo, ogrodnictwo, hodowlę zwierząt i ryb oraz inne gałęzie wytwórczości bezpośrednio związane z gospodarstwem rolnem.

Art. 2.

Okrąg działalności izby rolniczej obejmować będzie obszar jednego województwa.

W wypadkach uzasadnionych szczególnemi względami gospodarczemi okrąg izby rolniczej może być mniejszy albo więk-

szy od obszaru jednego województwa z tem zastrzeżeniem, że winny być nim objęte całe obszary powiatów.

Art. 3.

O utworzeniu izby rolniczej, o jej siedzibie i o granicach jej okręgu postanawia Rada Ministrów na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4.

Szczegółową organizację każdej izby rolniczej określa statut w ramach postanowień niniejszego rozporządzenia. Statut określa także nazwę izby rolniczej.

Statut nadaje izbie rolniczej przy jej utworzeniu Minister Rolnictwa i Reform Rolnych. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych postanawia również o każdej zmianie statutu na podstawie uchwały rady izby.

Art. 5.

Izba rolnicza jest jednostką samorządu gospodarczego i osobą publiczno - prawną.

Nazwa „izba rolnicza" służy jedynie organizacjom utworzonym na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Językiem urzędowym izby jest język polski.

Art. 6.

Do przeprowadzenia prac, związanych z uruchomieniem nowopowstającej izby rolniczej, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych wyznacza komisarza, który pełni również obowiązki prezesa izby do chwili zatwierdzenia wyboru prezesa, dokonanego przez zarząd izby (art. 43 ust. 1).

Komisarzowi służy prawo zaciągania — za zgodą wojewody — zobowiązań niezbędnych dla przeprowadzenia jego zadania.

Zobowiązania te obciążają izbę.

Art. 7.

O zniesieniu izby rolniczej, której istnienie ze względów gospodarczych przestało być uzasadnione, postanawia Rada Ministrów na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Pozostały po umorzeniu zobowiązań izby majątek będzie przekazany na cele rolnicze.

Do przeprowadzenia likwidacji znoszonej izby Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może wyznaczyć komisarza.

Zakres działania izb rolniczych.

Art. 8.

Do zadań izb rolniczych należy:
a) przedstawicielstwo i obrona interesów rolnictwa,
b) samodzielne przedsiębranie — w granicach obowiązujących przepisów prawa — środków w zakresie wszechstronnego popierania rolnictwa,
c) wykonywanie czynności powierzanych izbom rolniczym przez ustawy i rozporządzenia oraz współdziałanie z władzami rządowemi i samorządowemi we wszelkich sprawach dotyczących rolnictwa, w szczególności zaś przy wykonywaniu przez te władze nadzoru nad działalnością powiatowych samorządów terytorjalnych i zapewnianiu jednolitości prowadzonej przez te samorządy akcji w dziedzinie rolnictwa.

Art. 9.

W urzeczywistnieniu przedstawicielstwa i obrony interesów rolnictwa (art. 8 pkt. a) izby rolnicze:
a) występują do władz rządowych i samorządowych z wnioskami o ogólnych potrzebach rolnictwa oraz o potrzebach rolnictwa ich okręgów,
b) wydają opinje w sprawach dotyczących rolnictwa, w szczególności zaś opinje o projektach ustaw i rozporządzeń z zakresu rolnictwa oraz innych dziedzin, mających znaczenie dla rolnictwa,
c) delegują swych przedstawicieli do istniejących przy władzach rządowych organów doradczych,
d) wyznaczają na żądanie właściwych władz lub osób zainteresowanych rzeczoznawców do wydawania opinji, stwierdzania stanu faktycznego oraz innych działań, wymagających wiarogodności i znajomości rzeczy w sprawach dotyczących rolnictwa,
e) składają Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych sprawozdania o stanie rolnictwa w ich okręgach.

Art. 10.

Właściwe władze rządowe będą przesyłały izbom rolniczym do zaopinjowania projekty ustaw przed skierowaniem ich na drogę obrad ustawodawczych oraz projekty rozporządzeń, mających doniosłe znaczenie dla rolnictwa, jeżeli interes publiczny lub pilność sprawy nie stanie temu na przeszkodzie.

Art. 11.

W zakresie samodzielnego popierania rolnictwa (art. 8 pkt. b) do zadań izb rolniczych w szczególności należy:

a) zakładanie i utrzymywanie szkół rolniczych oraz szerzenie oświaty rolniczej pozaszkolnej,
b) organizowanie doświadczalnictwa we wszystkich gałęziach produkcji rolnej,
c) organizowanie wystaw i pokazów rolniczych,
d) udzielanie porad i pomocy fachowej w sprawach rolnictwa,
e) organizowanie rachunkowości gospodarstw rolnych,
f) organizowanie meljoracyj rolnych,
g) organizowanie hodowli, w szczególności kwalifikowanie gospodarskich zwierząt zarodowych i prowadzenie ksiąg tych zwierząt, wykonywanie kontroli gospodarstw hodowlanych oraz produktów hodowli,
h) kwalifikowanie nasion i ziemiopłodów wprowadzanych do obrotu handlowego jako materjał uszlachetniony,
i) organizowanie akcji ochrony roślin przed chorobami roślin i ich szkodnikami oraz akcji tępienia chwastów,
j) współdziałanie w zaspakajaniu potrzeb rolnictwa w zakresie nawozów sztucznych, nasion, pasz, maszyn rolniczych, inwentarza żywego i innych środków produkcji rolnej,
k) organizowanie lecznictwa zwierząt domowych,
l) organizowanie gospodarstw leśnych w lasach niestanowiących własności Państwa oraz zalesień nieużytków,
ł) organizowanie ochrony rolnictwa przed klęskami elementarnemi oraz pomocy dla gospodarstw przez klęski te nawiedzonych,
m) badanie opłacalności poszczególnych gałęzi produkcji rolnej i określanie istotnych kosztów produkcji,
n) współdziałanie w zaspakajaniu potrzeb rolnictwa w zakresie kredytu,
o) współdziałanie w sprawie organizacji zbytu produktów rolnych oraz przy ustalaniu cen tych produktów, w szczególności na giełdach i targach,
p) zbieranie danych statystycznych, dotyczących rolnictwa,
r) opieka nad gospodarstwami, powstałemi z przebudowy ustroju rolnego,
s) współdziałanie w organizowaniu ubezpieczeń w rolnictwie,
t) opieka nad spółkami wodnemi, pastwiskowemi i leśnemi.

Art. 12.

Przy wypełnianiu swych zadań w zakresie samodzielnego popierania rolnictwa izby rolnicze winny utrzymywać w swej pracy stałą i ścisłą łączność z pracami jednostek samorządu terytorjalnego, działających w okręgu izby.

W tym celu izby rolnicze mogą za zgodą właściwych organów samorządu terytorjalnego powierzać poszczególnym jednostkom tego samorządu prowadzenia prac, należących do zakresu działania izby, i wzajemnie na wniosek właściwych organów samorządu terytorjalnego przejmować od poszczególnych jednostek tego samorządu prowadzenie zapoczątkowanych przez nie prac.

Art. 13.

Izby rolnicze przy wypełnianiu swych zadań w zakresie samodzielnego popierania rolnictwa, opierają się na dobrowolnych organizacjach rolniczych, przedewszystkiem zaś na powiatowych organizacjach ogólno - rolniczych. W związku z tem izby rolnicze współdziałają w zawodowem organizowaniu się społeczeństwa rolniczego, popierają społeczne organizacje rolnicze, a więc wszelkiego rodzaju związki, zrzeszenia i spółdzielnie, mające na celu rozwój rolnictwa, mogą organizacjom tym powierzać prowadzenie poszczególnych prac z własnego zakresu działania i udzielać im zasiłków pieniężnych z zastrzeżeniem kontroli ich zużytkowania.

Izby rolnicze są uprawnione do przejmowania od społecznych organizacyj rolniczych — na ich wniosek oraz za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych — całego majątku tych organizacyj lub poszczególnych praw, zobowiązań, zakładów i urządzeń, w celu właściwego ich zużytkowania.

Art. 14.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może przekazać właściwym izbom rolniczym za ich zgodą do dalszego prowadzenia pozostające pod zarządem Państwa zakłady oraz wszelkiego rodzaju urządzenia z zakresu objętego kompetencją izb rolniczych.

Art. 15.

Władze państwowe oraz władze samorządowe udzielać będą izbom rolniczym potrzebnej pomocy i poparcia przy wykonywaniu ich zadań.

Organa izb rolniczych.

Art. 16.

Organami izby rolniczej są: rada izby, zarząd izby i prezes izby.

Rada izby.

Skład rady izby.

Art. 17.

Radę izby tworzą radcowie z wyboru i radcowie mianowani przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Ogólną ilość radców z wyboru określa statut izby rolniczej w granicach od 20 do 70 osób. Połowę ilości radców z wyboru wybierają zgromadzenia wyborcze wymienione w art. 25, połowę zaś organizacje rolnicze, powoływane do tego przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Ilość radców z nominacji nie może przekraczać połowy ogólnej ilości radców z wyboru.

Art. 18.

Radcami izby nie mogą być:

a) osoby nieposiadające obywatelstwa polskiego,
b) osoby pozbawione całkowicie lub częściowo własnowolności, tudzież upadli dłużnicy w czasie trwania stanu bezwłasnowolności lub upadłości,
c) osoby skazane prawomocnie wyrokiem sądowym za czyny, pociągające za sobą utratę prawa wybierania do sejmu, tudzież skazane na kary, z któremi łączy się utrata tegoż prawa, w czasie trwania utraty prawa wybierania do sejmu,
d) czynni pracownicy izby.

Art. 19.

Radca izby przestaje nim być w razie ujawnienia, że w chwili powoływania go (wyboru, mianowania) do rady izby nie posiadał on niezbędnych ku temu warunków, jako też w razie, gdy warunki te już po powołaniu go do rady izby utracił.

Art. 20.

Wdrożenie postępowania karno - sądowego przeciwko radcy izby wskutek popełnienia przezeń jednego z czynów, określo-

nych w art. 18 pkt. c), powoduje zawieszenie go w prawach radcy izby na cały czas trwania tego postępowania.

Art. 21.

Radcowie izby obowiązani są brać udział w pracach izby, w szczególności uczestniczyć w posiedzeniach rady izby i komisyj, do których należą, oraz wykonywać powierzone im zadania.

Rada izby może postanowić o wykluczeniu z rady radcy, który bez usprawiedliwienia opuścił trzy zkolei posiedzenia rady. Uchwała rady izby o wykluczeniu winna być powzięta większością $^2/_3$ głosów w obecności co najmniej połowy ogólnej ilości radców.

Art. 22.

Radcowie izby pełnią swe czynności honorowo. W statucie izby może im być przyznane prawo do diet za dni posiedzeń rady i komisyj oraz do zwrotu rzeczywistych kosztów podróży w wysokości ustanowionej przez radę izby a zatwierdzonej przez wojewodę.

Rada izby może również przyznać swym członkom zwrot rzeczywiście poniesionych wydatków, spowodowanych wykonaniem specjalnych zleceń rady.

Radcowie z okręgów wyborczych.

Art. 23.

Do rady izby mogą być wybrane przez zgromadzenia wyborcze, wymienione w art. 25, osoby bez różnicy płci, które przy braku przeszkód, przewidzianych w art. 18, czynią zadość następującym warunkom:

a) ukończyły 30 lat,
b) są właścicielami, dzierżawcami (użytkownikami) lub kierownikami położonych w okręgu izby gospodarstw rolnych,
bądź też
pracują w okręgu izby w dziedzinie rolnictwa i posiadają wykształcenie wyższe lub wykształcenie rolnicze co najmniej średnie.

Art. 24.

Dla przeprowadzenia wyboru radców przez zgromadzenia wyborcze, przewidziane w art. 25, okrąg izby rolniczej dzieli się na okręgi wyborcze, z których każdy mieścić się winien w granicach jednego województwa.

Okrąg wyborczy obejmuje jeden lub kilka obszarów powiatowych związków komunalnych.

Statut może postanowić, iż gminy miejskie, nienależące do powiatowego związku komunalnego, mogą wchodzić do okręgu wyborczego łącznie z sąsiednim obszarem powiatowego związku komunalnego.

Okręgi wyborcze, jak również ilość radców z każdego okręgu oznaczy — z uwzględnieniem miejscowych warunków gospodarczych — statut izby.

Art. 25.

Wyboru radców z okręgu wyborczego dokonywa zgromadzenie złożone z osób, które czynią zadość następującym warunkom:

a) są członkami organów uchwalających powiatowych związków komunalnych i gmin miejskich, objętych okręgiem wyborczym (sejmików lub rad powiatowych, rad miejskich),
b) są właścicielami, dzierżawcami (użytkownikami) lub kierownikami położonych w okręgu izby gospodarstw rolnych,
bądź też
pracują w okręgu izby w dziedzinie rolnictwa i posiadają wykształcenie wyższe lub wykształcenie rolnicze co najmniej średnie.

Art. 26.

Wybory radców z okręgów wyborczych zarządza wojewoda.

W przypadkach, gdy okrąg izby rolniczej przekracza obszar jednego województwa, wybory radców z okręgów wyborczych zarządza wojewoda właściwy dla siedziby izby w porozumieniu z innymi właściwymi wojewodami.

W okręgach wyborczych, obejmujących obszar jednego powiatowego związku komunalnego, wybory przeprowadza właściwy starosta, w okręgach zaś, obejmujących większy obszar, — starosta wyznaczony przez wojewodę.

Do prawomocności wyborów potrzebna jest obecność co najmniej połowy ilości osób, uprawnionych do głosowania.

O wyniku wyborów rozstrzyga względna większość otrzymanych głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los.

Statut izby może postanowić, że głosowanie odbywa się i wynik wyborów ustala się w trybie stosunkowego rozdziału mandatów.

Szczegółowe przepisy o sposobie przeprowadzenia wyborów w okręgach wyborczych określi statut izby.

O wynikach wyborów niezwłocznie po ich przeprowadzeniu wojewoda powiadomi izbę rolniczą, przesyłając jej protokół posiedzenia zgromadzenia wyborczego.

Koszty przeprowadzenia wyborów obciążają izbę.

Art. 27.

Radcowie z okręgów wyborczych są wybierani na sześć lat. Co trzy lata ustępuje połowa radców według kolejności ustalonej w statucie izby.

Radcowie z danego okręgu wyborczego ustępują jednocześnie.

Jeżeli ustąpienie połowy radców z okręgów wyborczych, z zachowaniem postanowienia poprzedniego ustępu, jest niemożliwe ze względu na niejednakową ilość radców, wybieranych w poszczególnych okręgach wyborczych, lub też ze względu na to, iż ogólna ilość radców z okręgów w radzie izby jest nieparzysta, to po pierwszym trzechletnim okresie ustąpi większa ilość radców.

Radcowie ustępujący sprawują swoje czynności do czasu wyboru ich następców; mogą oni być ponownie wybrani.

W razie śmierci lub ustąpienia radcy z powodu zrzeczenia się lub utraty radcostwa co najmniej na rok przed końcem okresu, na który został wybrany, we właściwym okręgu zostaną przeprowadzone wybory nowego radcy na czas pozostały do końca wymienionego okresu.

Art. 28.

Nadzór nad przygotowaniem i przeprowadzeniem wyborów w okręgach wyborczych sprawuje wojewoda.

Wybory w okręgach mogą być nie później niż w miesiąc po ich przeprowadzeniu unieważnione w całości lub w odniesieniu do poszczególnych osób w wypadkach, gdy przy ich przeprowadzeniu zostały pogwałcone postanowienia niniejszego rozporządzenia lub postanowienia statutu.

Każdy członek zgromadzenia wyborczego może w ciągu 14 dni od dnia dokonania wyborów wnieść do wojewody zarzuty przeciw ważności wyborów.

O unieważnieniu wyborów postanawia wojewoda bądź z własnej inicjatywy, bądź w wyniku rozpoznania zarzutów wniesionych przez członków zgromadzenia wyborczego.

Decyzja wojewody jest ostateczna.

W razie unieważnienia wyborów należy zarządzić nowe wybory, które winny się odbyć przed upływem 6 tygodni od dnia powzięcia decyzji o unieważnieniu.

Radcowie z wyboru społecznych organizacyj rolniczych.

Art. 29.

Do rady izby mogą być wybrane przez społeczne organizacje rolnicze osoby, które czynią zadość warunkom, wymienionym w art. 23, a nadto są członkami organizacyj, dokonywających wyboru.

Art. 30.

Wyboru radców w ogólnej ilości, określonej w statucie izby, dokonywać będą te społeczne organizacje rolnicze, działające w okręgu izby, które Minister Rolnictwa i Reform Rolnych według swego uznania każdorazowo do tego powoła.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określi ilość radców, jaka ma być wybrana przez każdą organizację.

Art. 31.

Wybory radców przez społeczne organizacje rolnicze będą dokonywane w sposób, przewidziany w statucie lub innych odpowiednich przepisach danej organizacji dla wyboru jej głównego organu wykonawczego (zarządu), w obecności przedstawiciela wojewody.

Wybory te winny się odbyć niezwłocznie po ustaleniu wyniku wyborów z okręgów wyborczych.

O wyniku wyborów niezwłocznie po ich przeprowadzeniu organizacja powiadamia izbę rolniczą, przesyłając jej protokół posiedzenia wyborczego.

Art. 32.

Radcowie wybierani będą na sześć lat.

Co trzy lata ustępuje połowa ogólnej ilości radców z wyboru społecznych organizacyj rolniczych.

Przy tworzeniu nowej izby rolniczej lub nowej rady izby w wypadku jej rozwiązania (art. 55) połowa ogólnej ilości radców z wyboru społecznych organizacyj rolniczych wybrana będzie na trzy lata i stanowić będzie pierwszą ustępującą grupę. Jeżeli ogólna ilość radców z wyboru społecznych organizacyj rolniczych jest nieparzysta, to po pierwszym trzechletnim okresie ustąpi większa ilość radców. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określi, które organizacje i jaką ilość radców wybiorą na trzy lata.

Ustępujący radcowie mogą być ponownie wybrani.

W razie śmierci lub ustąpienia radcy z powodu zrzeczenia się albo utraty radcostwa co najmniej na rok przed końcem

okresu, na który został wybrany, właściwa organizacja rolnicza przeprowadzi wybory nowego radcy na czas pozostały do końca wymienionego okresu.

Art. 33.

Wybory radców w społecznych organizacjach rolniczych mogą być nie później niż w miesiąc po ich przeprowadzeniu unieważnione w całości lub w odniesieniu do poszczególnych osób w wypadkach, gdy przy ich przeprowadzeniu zostały pogwałcone postanowienia niniejszego rozporządzenia, postanowienia statutu izby lub obowiązujące w danej organizacji przepisy o sposobie przeprowadzenia wyboru głównego organu wykonawczego (art. 31).

Każdy członek społecznej organizacji rolniczej, uprawniony do uczestniczenia w wyborach, może w ciągu 14 dni od dnia dokonania wyborów wnieść do wojewody zarzuty przeciw ważności wyborów.

O unieważnieniu wyborów postanawia wojewoda bądź z własnej inicjatywy, bądź w wyniku rozpoznania zarzutów wniesionych przez członków organizacyj do tego uprawnionych.

Decyzja wojewody jest ostateczna.

W razie unieważnienia wyborów nowe wybory winny się odbyć w ciągu 6 tygodni od dnia powzięcia decyzji o unieważnieniu.

Radcowie z nominacji.

Art. 34.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w każdym czasie mianować radców w ilości nieprzekraczającej normy, określonej w art. 17, z pośród osób pracujących w dziedzinie rolnictwa.

Radcowie będą mianowani na trzy lata.

Nie mogą być mianowane radcami osoby pozostające w czynnej służbie państwowej z wyjątkiem osób, pracujących w państwowych instytucjach naukowo-badawczych, szkołach akademickich oraz szkołach rolniczych wszystkich typów.

Kompetencja i posiedzenia rady izby.

Art. 35.

Prócz spraw, wymienionych w poszczególnych artykułach niniejszego rozporządzenia, do zakresu działania rady izby należy:

a) uchwalanie preliminarzy budżetowych i zamknięć rachunkowych izby,

b) ustalanie na rzecz izby opłat, których wprowadzenie — w myśl obowiązujących przepisów — uzależnione jest od decyzji izby,

c) decydowanie o zaciąganiu pożyczek, o nabywaniu, zbywaniu i obciążaniu nieruchomego majątku izby oraz o przyjmowaniu na rzecz izby darowizn i zapisów.

Uchwały rady izby w sprawach, wymienionych w punktach a), b) i c) niniejszego artykułu, winny być powzięte bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ogólnej ilości radców.

Uchwały rady izby w sprawach, wymienionych w punktach a) i c) niniejszego artykułu, wymagają zatwierdzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych; uchwały zaś w sprawach, wymienionych w punkcie b) wymagają zatwierdzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w tych wypadkach, gdy to wynika z przepisów o wprowadzeniu tych opłat.

Kompetencję rady izby określi szczegółowo statut z uwzględnieniem postanowień niniejszego rozporządzenia.

Art. 36.

Rada izby zbiera się co najmniej raz do roku w terminie ustalonym w statucie izby na sesję zwyczajną dla uchwalenia budżetu izby.

Na żądanie $1/4$ ogółu radców lub zarządu izby, a także na żądanie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych prezes izby zwoła radę na sesję nadzwyczajną.

Art. 37.

Na posiedzeniach rady izby przewodniczy prezes izby lub w jego zastępstwie wiceprezes.

Posiedzenia rady izby są jawne.

Na żądanie przedstawiciela rządu będzie zarządzona tajność posiedzenia rady izby. Tajność posiedzenia może być również uchwalona przez radę większością $2/3$ głosów na wniosek prezesa izby lub $1/4$ radców.

Obrady nad budżetem izby i sprawozdaniami rachunkowemi winny odbywać się zawsze na posiedzeniu jawnem.

Prezes izby ma prawo usunąć z sali posiedzeń rady każdą osobę z publiczności, która zakłóci porządek, lub nawet w razie potrzeby zarządzić całkowite opuszczenie sali przez publiczność.

Z każdego posiedzenia rady izby winien być sporządzony protokół.

Art. 38.

Uchwały rady izby zapadają bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej $^{1}/_{3}$ ogółu członków rady izby, o ile poszczególne artykuły niniejszego rozporządzenia nie zawierają postanowień odmiennych.

W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 39.

Rada izby może z pośród swoich członków wyłaniać komisje i powierzać im pełnienie stałych lub też przejściowych zadań. Komisje te mogą uzupełniać swój skład przez kooptację osób nie będących członkami rady; rada izby określi największą ilość osób, które mogą być przez komisje kooptowane.

Uchwały komisji wymagają zatwierdzenia rady izby, o ile nie są powzięte w sprawach zleconych komisjom przez radę izby do samodzielnego załatwienia.

Rada izby nie może zlecić komisjom do samodzielnego załatwienia spraw, które — stosownie do postanowień rozporządzenia niniejszego oraz postanowień statutu — wymagają uchwały rady izby.

Zarząd izby.

Art. 40.

Rada izby wybiera ze swego grona zarząd izby w ilości członków określonej w statucie izby. Wybory odbywają się w głosowaniu tajnem, bezwzględną większością głosów, w obecności co najmniej połowy ogólnej ilości radców. Członkowie zarządu wybierani są na trzy lata.

Wybory do zarządu izby odbywać się będą na pierwszem posiedzeniu rady, zwołanem po przeprowadzeniu wyborów radców z okręgów wyborczych i społecznych organizacyj rolniczych.

W razie ustąpienia członka zarządu przed końcem okresu, na który został wybrany, rada izby wybiera nowego członka zarządu na czas pozostały do końca wymienionego okresu.

Sposób powołania zastępców członków zarządu określa statut izby.

Art. 41.

Zarząd izby decyduje we wszystkich sprawach niepodlegających uchwałom rady izby i nienależących do kompetencji prezesa izby oraz składa radzie izby coroczne sprawozdanie ze swych czynności.

Czynności zarządu określi szczegółowo statut z uwzględnieniem postanowień niniejszego rozporządzenia.

Art. 42.

Zebraniom zarządu przewodniczy prezes izby.

Do prawomocności uchwał zarządu potrzebna jest obecność prezesa lub wiceprezesa oraz co najmniej połowy członków zarządu.

Uchwały zapadają bezwzględną większością głosów. W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Prawa i obowiązki członków zarządu określi statut.

Ustępujący zarząd sprawuje swe czynności do chwili utworzenia nowego zarządu. Przepis ten nie ma zastosowania w przypadkach rozwiązania rady izby.

Prezes izby.

Art. 43.

Zarząd izby wybiera ze swego grona prezesa i wiceprezesa izby w głosowaniu tajnem ilością głosów, stanowiącą bezwzględną większość wszystkich członków zarządu. Wybór prezesa i wiceprezesa izby zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Prezes i wiceprezes izby wybierani są na czas piastowania mandatu członka zarządu.

Wybór prezesa i wiceprezesa izby odbywać się będzie na pierwszem posiedzeniu zarządu izby, zwołanem po wyborach członków zarządu.

W razie ustąpienia prezesa lub wiceprezesa izby przed końcem okresu, na który zostali wybrani, zarząd izby wybiera nowego prezesa lub wiceprezesa na czas pozostały do końca wymienionego okresu.

Art. 44.

Prezes izby reprezentuje izbę rolniczą nazewnątrz, czuwa nad wykonaniem uchwał rady i zarządu izby, zwołuje posiedzenia rady i zarządu, na których przewodniczy, oraz sprawuje nadzór nad działalnością biura izby.

Wszelkie dokumenty, ustanawiające dla izby zobowiązania prawno - majątkowe, winny być podpisane przez prezesa izby oraz co najmniej jednego członka zarządu izby.

Prawa i obowiązki prezesa izby określi statut z uwzględnieniem postanowień niniejszego rozporządzenia.

Art. 45.

W razie jeżeli prezes izby z jakichkolwiek powodów nie może pełnić swych obowiązków, we wszystkich jego czynnościach zastępuje go wiceprezes.

Ustępujący prezes i wiceprezes sprawują swoje czynności do chwili zatwierdzenia wyboru nowego prezesa i wiceprezesa. Przepis ten nie ma zastosowania w przypadkach rozwiązania rady izby.

Biuro izby.

Art. 46.

Na czele biura izby stoi dyrektor powołany z poza grona radców przez prezesa izby na podstawie uchwały zarządu izby za uprzednią zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Dyrektor biura izby podlega bezpośrednio prezesowi izby, przed którym za działalność biura jest odpowiedzialny; uczestniczy on w posiedzeniach rady, zarządu i komisyj izby, na których referuje sprawy, wypowiada opinje lub udziela potrzebnych wyjaśnień.

Wszystkich stałych pracowników biura izby powołuje prezes izby na wniosek dyrektora biura, uchwalony przez zarząd izby, pracowników zaś czasowych — prezes izby na wniosek dyrektora biura izby.

Prawa, obowiązki i odpowiedzialność pracowników biura, warunki zawiązania i rozwiązania z nimi stosunku służbowego, uposażenie służbowe pracowników oraz ich zaopatrzenie emerytalne zostaną określone w specjalnych przepisach, uchwalonych przez radę izby; przepisy te nie mogą uchybiać obowiązującym ustawom i podlegają zatwierdzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Zasady gospodarki finansowej izby.

Art. 47.

Zarząd izby układa corocznie preliminarz wszystkich dochodów i wydatków izby, spodziewanych w następnym roku obrachunkowym.

Art. 48.

Gospodarka finansowa izby rolniczej powinna obracać się ściśle w granicach ustalonych w budżecie. Jeżeli w ciągu roku obrachunkowego zajdzie potrzeba wydatku, nieprzewidzianego w budżecie lub przewidzianego w niewystarczającej wysokości, wówczas uskutecznienie takiego wydatku wymaga specjalnej uchwały rady, która jednocześnie wskaże źródło jego pokrycia.

W wypadkach, w których uskutecznienie takiego wydatku nie da się odroczyć do czasu powzięcia przez radę izby odpowiedniej uchwały bez szkody dla izby rolniczej lub gdy wynika on z ustawowego obowiązku izby, — zarząd izby może za zgodą

Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydatek ten uskutecznić, obowiązany jest wszakże podać o tem do wiadomości radzie izby na najbliższem jej posiedzeniu w celu uzyskania uchwały rady, dotyczącej pokrycia tego wydatku.

W przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ma prawo dokonywania zmian w budżecie izby bez zwiększania ogólnej sumy wydatków.

Art. 49.

Zarząd izby składa corocznie radzie izby do zatwierdzenia roczne sprawozdania rachunkowe z wykonania budżetu, jako też z wszelkich innych dochodów i wydatków izby.

Art. 50.

Dochody izby rolniczej składać się będą:

a) z 3% udziału w ogólnej kwocie państwowego podatku gruntowego, pobranego w okręgu izby, z uwzględnieniem podwyżki tego podatku, wprowadzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 339) oraz oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) i ulg przewidzianych w art. 3 tejże ustawy,

b) z 50% kwot uzyskiwanych w okręgu izby na podstawie przepisów obowiązujących o finansach komunalnych z obciążeń gruntów dodatkiem samorządowym do państwowego podatku gruntowego na rzecz samorządu wojewódzkiego*),

c) z opłat ustanowionych na rzecz izby na mocy obowiązujących ustaw,

d) z opłat za świadczenia i usługi oddawane rolnikom przez izbę,

e) z zasiłków rządowych, samorządowych lub innych.

Art. 51.

Izby rolnicze zwolnione są od wszelkich podatków i opłat w tym samym zakresie i w tych samych wypadkach, w jakich obowiązujące przepisy przewidują to w stosunku do związku samorządu terytorjalnego.

---

*) pkt. b art. 50 wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Nadzór państwowy nad izbami rolniczemi.

Art. 52.

Zwierzchni nadzór nad działalnością izb rolniczych sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Organem bezpośredniego nadzoru nad działalnością izb rolniczych jest wojewoda.

Art. 53.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych oraz wojewoda winni być zawiadamiani w odpowiednim czasie o terminach i porządku obrad posiedzeń rady i zarządu izby; mogą oni uczestniczyć w tych posiedzeniach osobiście, bądź przez swoich przedstawicieli z prawem zabierania głosu poza koleją mówców i uzupełniania porządku obrad.

Protokóły posiedzeń rady i zarządu izby winny być przesyłane Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych i wojewodzie niezwłocznie po ich sporządzeniu.

Jeżeli okrąg izby rolniczej obejmuje więcej niż jedno województwo, przepis artykułu niniejszego dotyczy każdego z właściwych wojewodów.

Art. 54.

Uchwały rady i zarządu izby, jak również zarządzenia wykonawczych organów izby w wypadkach, gdy naruszają postanowienia niniejszego rozporządzenia, statutu izby lub inne obowiązujące przepisy, są nieważne. O nieważności orzeka Minister Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek wojewody, bądź z własnej inicjatywy.

Wojewoda ma prawo wstrzymać wykonanie takich uchwał i zarządzeń w celu przedstawienia sprawy Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych do decyzji.

Jeżeli okrąg izby rolniczej obejmuje więcej niż jedno województwo, uprawnienia przewidziane w niniejszym artykule dla wojewody służą wojewodzie właściwemu dla siedziby izby, który wykonywać je będzie w porozumieniu z innymi właściwymi wojewodami.

Art. 55.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ma prawo rozwiązać radę izby.

Jednocześnie z rozwiązaniem rady izby ustępuje zarząd i prezes izby.

Do czasu utworzenia nowej rady izby w sprawach, wyma-

gających uchwał rady izby, decydować będzie Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Czynności prezesa izby do chwili zatwierdzenia wyboru nowego prezesa oraz czynności zarządu do chwili utworzenia nowego zarządu wykonywać będzie komisarz wyznaczony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 56.

Uprawnienia zawarte w art. 13 ust. 2, art. 35 ust. 3 w odniesieniu do uchwał wymienionych w pkt. c) tegoż artykułu, w art. 46 ust. 1 i w art. 48 ust. 2 Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może przelać na wojewodów.

Art. 57.

Postanowienia art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o prywatnych szkołach oraz zakładach naukowych i wychowawczych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 343), mają odpowiednie zastosowanie do szkół i zakładów naukowych rolniczych, utrzymywanych przez izby rolnicze.

Postanowienia przejściowe i wykonawcze.

Art. 58.

Istniejącym na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego izbom rolniczym będą nadane przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych nie później, niż przed upływem jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nowe statuty, zgodne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia. Wymienione izby mogą przed upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przedstawić Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych własne projekty nowych statutów.

Z chwilą nadania tym izbom nowych statutów tracą moc obowiązującą postanowienia ustawy z dnia 30 czerwca 1894 r. o izbach rolniczych (Zb. u. prus. str. 126 i nast.) oraz dotyczące izb rolniczych rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej, z wyjątkiem wszystkich przepisów tej ustawy i tych rozporządzeń, które dotyczą bezpośrednio lub pośrednio obowiązkowych opłat, ściąganych na rzecz izby na pokrycie wydatków, spowodowanych jej działalnością; przepisy te pozostają nadal w mocy. Do czasu uchylenia mocy obowiązującej tych przepisów postanowienia zawarte w art. 50 pkt. a) i b) nie będą miały zastosowania do izb rolniczych na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego. Prezydenci wymienionych izb, tudzież ich rady i zarządy sprawować będą swe czynności nadal — w myśl po-

stanowień niniejszego rozporządzenia i nowych statutów — aż do utworzenia organów izby na nowych podstawach.

Do utworzenia nowej rady izby Minister Rolnictwa i Reform Rolnych wyznaczy komisarza.

Art. 59.

Do czasu utworzenia samorządu wojewódzkiego przewidziane w rozporządzeniu niniejszem uprawnienia samorządu wojewódzkiego służyć będą radom lub wydziałom wojewódzkim stosownie do ich właściwości.

Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego w wypadku rozwiązania reprezentacji samorządu powiatowego lub miejskiego, — przewidziane w niniejszem rozporządzeniu uprawnienia organów uchwalających powiatowych związków komunalnych i gmin miejskich, wydzielonych z powiatów, służą tymczasowym zarządom powiatowym i miejskim, uprawnienia zaś członków tych organów służą odpowiednio członkom wymienionych zarządów.

Art. 60.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, a odnośnie art. 57 — Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 61.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województwa śląskiego, z dniem ogłoszenia.

(Dz. U. R. P. Nr. z 1933 r. poz. 16).

46.

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA:

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1932 r. o utworzeniu przymusowego zrzeszenia producentów spirytusu (Dz. U. R. P. Nr. 1 z 1933 r. poz. 1).

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany przepisów, dotyczących kwitów wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 1 z 1933 r., poz. 4).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie częściowej

zmiany rozporządzenia z dnia 15 marca 1932 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych rolników (Dz. U. R. P. Nr. 1 z 1933 r. poz. 5)

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1932 r. o ulgach w spłacie daniny lasowej (Dz. U. R. P. Nr. 1 z 1933 r. poz. 6).

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 grudnia 1932 r. w sprawie ceł wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 1 z 1933 r. poz. 8), dotyczy mięsa wieprzowego i jego przetworów.

Rozporządzenie Ministra Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 listopada 1932 r. o częściowej zmianie taryfy celnej (Dz. U. R. P. Nr. 2 z 1933 r poz. 14), dotyczy orzechów, kasztanów, migdałów, pistacji i ich namiastek.

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 2 grudnia 1932 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 3 z 1933 r., poz. 23).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), ustala wysokość opłat za upomnienie.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 29).

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 stycznia 1933 r. o dalszem przedłużeniu terminu ważności rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1932 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie bekonów i szynek (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 33).

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 16 stycznia 1933 r. w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia taryfy telefonicznej (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 34).

Instrukcja z dnia 21 grudnia 1932 r. wydana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranemi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr. 21 z 1933 r. poz. 28).

47.

OKÓLNIK MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. P. VII. 2/760/32.

z dnia 30 stycznia 1933 r.

o trybie wykonania art. 1 (cz. 2) oraz art. 2 ustawy z dnia 14 marca 1932 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego.

W wykonaniu ustawy z dnia 14 marca 1932 roku, uzupełniającej przepisy o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 335), zarządzam, co następuje:

I.

1) Na podstawie cz. 2 art. 1 wymienionej wyżej ustawy przeznacza się na cele osadnictwa wojskowego nieruchomości

ziemskie, przejęte na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. Pr. Nr. 4 poz. 17 z 1921 r.) i oddane w posiadanie osadników wojskowych, które następnie, wobec uchylenia orzeczeń o ich przejęciu zostały nabyte przez Skarb Państwa w trybie art. 8 ustawy z dnia 28.XII. 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1 z 1926 r.).

2) Celem bezpłatnego nadania działek z nieruchomości powyższych poszczególnym użytkującym je osadnikom komisarze ziemscy zwołają posiedzenia powiatowych komitetów nadawczych, które wydadzą orzeczenia o nadaniu ziemi, o protokólarnem oddaniu działek w posiadanie oraz o wydaniu aktów nadawczych, stosownie do obowiązujących przepisów i instrukcyj.

II.

1) żołnierze, posiadający uprawnienia określone w art. 2 ustawy z dnia 17.XII.1920 r. o nadaniu ziemi, oraz żona, zstępni i wstępni żołnierzy poległych, odpowiadających warunkom tegoż art. 2, o ile osoby te nabyły działki z parcelacji państwowej, mogą zwracać się do właściwych okręgowych urzędów ziemskich za pośrednictwem powiatowych urzędów ziemskich z prośbami o zwolnienie ich od niespłaconej do dnia 18 kwietnia 1932 roku reszty ceny kupna tych działek wraz z zaległemi ratami.

Za nabywców ziemi z parcelacji państwowej uważa się te z pośród osób wymienionych, które zawarły przed dniem 9 stycznia 1926 r. umowy kupna - sprzedaży, stanowiące tytuł do przewłaszczenia w księgach hipotecznych, bądź uzyskały orzeczenia przewidziane w cz. 1 art. 61 ustawy z dnia 28.XII. 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, choćby nie uregulowały jeszcze hipotecznie na swoją rzecz tytułu własności.

Do próśb tych winny być dołączone:

a) przez nabywców żołnierzy - zaświadczenia Gabinetu Ministra Spraw Wojskowych (Referatu Osad Żołnierskich) o zatwierdzeniu ich do bezpłatnego nadziału w myśl art. 2 ustawy z dnia 17.XII. 1920 r. o nadaniu ziemi,

b) przez nabywców z pośród rodzin żołnierzy poległych — zaświadczenia Gabinetu Ministra Spraw Wojskowych (Referatu Osad Żołnierskich) o przyznaniu żołnierzom poległym uprawnień na mocy art. 2 ustawy z dnia 17.XII. 19920 r. o nadaniu ziemi oraz akty stanu cywilnego, stwierdzające zachodzący między osobami nabywców, a poległymi żołnierzami stosunek małżeństwa lub pokrewieństwa w linji prostej.

2) W załatwieniu określonych w p. 1 próśb nabywców okręgowe urzędy ziemskie wydawać będą na podstawie cz. 1 art. 2 i 6 ustawy z dnia 14.III.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 335) decyzje, zawierające w swej osnowie postanowienia:

o umorzeniu niespłaconej w dniu 18.IV. 1932 r. reszty ceny kupna nabytych działek wraz z zaległemi ratami oraz

o poddaniu tych działek rygorom, wynikającym z art. 6 i 10 ustawy z dnia 17.XII. 1920 r. o nadaniu ziemi z tem, że terminy, przewidziane w tymże art. 6 ustawy z dnia 17.XII. 1920 r., liczone będą od daty uprawomocnienia się wydanej decyzji.

3) Treść powyższych decyzyj (wraz z postanowieniami o rygorach przewidzianych w art. art. 6 i 10 ustawy z dnia 17.XII. 1920 r.) winna być umieszczona w wydawanych nabywcom zaświadczeniach, które będą stanowiły podstawę do wykreślenia odnośnych wpisów w dziale IV wykazu hipotecznego.

III.

1) żołnierze, posiadający uprawnienia przewidziane w art. 2 ustawy z dnia 17.XII. 1920 r. o nadaniu ziemi, oraz żona, zstępni i wstępni żołnierzy poległych odpowiadających warunkom tegoż art. 2, o ile zatwierdzeni zostali na nabycie działek z parcelacji państwowej i działki te posiadają w swem użytkowaniu za zgodą okręgowych urzędów ziemskich, mogą w trybie wymienionym w pkt. 1 cz. II wnosić prośby o nadanie im tych działek na własność bezpłatnie przy równoczesnem zwolnieniu ich od niespłaconej do dnia 18.IV. 1932 r. należności za użytkowanie. Do próśb powyższych winny być dołączone odpowiednie zaświadczenia i akty stanu cywilnego, wymienione w pkt. 1 cz. II.

2) W załatwieniu określonych w pkt. 1 próśb okręgowe urzędy ziemskie wydawać będą na podstawie cz. 2 art. 2 ustawy z dnia 14.III. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 335) decyzje:

o umorzeniu niespłaconej do dnia 18.IV. 1932 r. należności za użytkowanie przedmiotowych działek oraz

o skierowanie próśb do powiatowego komitetu nadawczego.

3) Powiatowe komitety nadawcze dokonają bezpłatnie nadania wymienionych w pkt. 1 działek w trybie, wskazanym w pkt. 2 cz. I.

Równocześnie wyjaśniam, że postanowienia cz. 1, 2 i 3 art. 2 ustawy z dnia 14.III. 1932 r. dotyczą wszystkich gruntów państwowych parcelowanych w trybie ustaw z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462) i 28 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1 z 1926 r.), a więc także i gruntów, przejętych z mocy ustawy z dnia 17.XII.1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 17 z 1921 r.), przekazanych i parcelowanych na cele reformy rolnej.

Za Ministra
(—) K. Kasiński,
Podsekretarz Stanu.

Otrzymują: Okręgowe Urzędy Ziemskie: w Łucku, w Brześciu n/B., w Grodnie, w Białymstoku i w Wilnie.

48.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH (DYREKCJI NACZELNEJ LASÓW PAŃSTWOWYCH)

Nr. 11005-G/32.

z dnia 12 października 1932 r.

o tępieniu berberysu.

Niektóre okolice Polski zostały w roku bieżącym dotknięte rdzą na pszenicy w stopniu bardzo silnym. Głównym rozsadnikiem rdzy jest berberys pospolity (Berberis vulgaris L), którego tępienie zostało już zdecydowane rozporządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 31 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 697).

Pragnąc stanowczo zapobiec możliwości rozszerzenia się choroby z rosnących po lasach krzewów berberysu na zboża, — Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych poleca niezwłocznie wydać właściwe zarządzenia, ażeby berberys na terenach lasów państwowych został gruntownie wyniszczony w odległości conajmniej — 200 m. od brzegów lasu i dróg publicznych i to najpóźniej do dnia 1 grudnia b. r. Dyrekcje zobowiążą p. inspektorów lasów państwowych do przeprowadzenia kontroli właściwego, terminowego wykonania niniejszego zarządzenia, a funkcjonarjuszów administracji lasów państwowych winnych zaniedbania pociągać będą do odpowiedzialności.

W przyszłości akcję tępienia berberysu należy przeprowadzać corocznie w okresie wczesnej wiosny (15 marzec — 15 kwiecień).

Z upoważnienia Ministra
(—) Loret
Dyrektor Lasów Państwowych.

Otrzymują: wszystkie Dyrekcje Lasów Państwowych.

49.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH (DYREKCJI NACZELNEJ LASÓW PAŃSTWOWYCH)

Nr. MR. 1710/1

z dnia 27 października 1932 r.

o opłatach stemplowych od konsensów na wieczyste i emfiteutyczne dzierżawy.

W uzupełnieniu okólnego zarządzenia Ministerstwa Rolnictwa z dnia 29 lutego 1928 r. Nr. 1079/MP., Dyrekcja Naczelna

L. P. przesyła do wiadomości i ścisłego stosowania odpis wykładni ustawy o opłatach stemplowych, ustalonej przez Ministerstwo Skarbu (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu z 1929 r. Nr. 1), zmienionej zarządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 16 sierpnia 1932 r. Nr. D. V. 33779/5/3.

Dyrekcja Naczelna zaznacza, że decyzje w sprawach odwołania od wymiaru opłat stemplowych z mocy art. 47 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (vide Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41 poz. 413), należą do właściwych terytorjalnie izb skarbowych, do których w związku z powyższem należy kierować wszelkie tego rodzaju odwołania.

Z upoważnienia Ministra
(—) Loret
Dyrektor Lasów Państwowych.

1 zał.

Otrzymują: Dyrekcja L. P.: w Łucku, Siedlcach, Radomiu, Warszawie, Wilnie.

Załącznik do pisma okólnego Nr. MR. 1710/1.

OPŁATY STEMPLOWE

I.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713).

194 (art. 12). W myśl art. 12 (ustępu ostatniego) punktu 2 u. o. s. należy prawo wieczystej dzierżawy uważać w zakresie powołanej ustawy za rzecz nieruchomą. Wobec tego pismo, stwierdzające umowę o przeniesienie tego prawa podlega w myśl art. 52 (punktu 1) oraz art. 58 (ustępu pierwszego) w związku z art. 7 (ustępem drugim) powołanej ustawy opłacie w wysokości 4% od ceny, za którą następuje przeniesienie prawa wieczystej dzierżawy.

Zazwyczaj osoba, która zamierza nabyć prawo wieczystej dzierżawy zawiera w tym celu dwie umowy: jedna z dotychczasowym dzierżawcą wieczystym, na mocy której ten ostatni przenosi swe prawo na nowonabywcę, drugą z właścicielem nieruchomości, obciążonej dzierżawą wieczystą (dominus directus),

na mocy której ten ostatni udziela „konsensu“, t. j. zezwala na zawarcie umowy o przeniesienie prawa wieczystej dzierżawy lub umowę taką, po jej zawarciu, zatwierdza. Nietylko pismo, stwierdzające umowę pierwszą, ale także to, które stwierdza umowę drugą, jako niezbędne do przeniesienia prawa wieczystej dzierżawy — jest „pismem stwierdzającem umowę o nabycie nieruchomości“ (art. 52, punkt 1 u. o. s.); teza ta wynika również stąd, że w przypadkach, w których istnieje stosunek wieczysto - dzierżawny, własność jest podzielona między wieczystym dzierżawcą, a dominus directus i właśnie ten podział czyni koniecznem zawarcie wymienionych wyżej dwóch umów.

Z powyższych zasad podstawowych wynikają następujące normy szczegółowe:

1) a) Pismo, stwierdzające umowę między dotychczasowym dzierżawcą wieczystym a nowonabywcą, podlega opłacie w wysokości 4% od sumy, którą nabywca zobowiązuje się zapłacić dotychczasowemu dzierżawcy wieczystemu,

b) Jeżeli w tem piśmie nabywca zobowiązuje się do spełniania tych obowiązków wobec domini directi, do których na mocy stosunku dotychczasowego jest obowiązany dzierżawca wieczysty, to celem obliczenia podstawy wymiaru należy do kwoty, wymienionej pod a) doliczyć (na mocy art. 7 ustępu 2 u. o. s.) skapitalizowaną wartość zobowiązań, przejętych przez nowonabywcę i od sumy w ten sposób ustalonej, uiścić opłatę w wysokości 4%.

Pod względem kapitalizacji zobowiązań wobec dominus directus należy odróżnić czy wysokość czynszu jest ustanowiona w kwocie niezmiennej, czy też kwota, obowiązująca w dniu zawarcia umowy o przeniesienie prawa wieczystej dzierżawy, została ustanowiona do pewnego terminu (np. do końca roku 1943) z zastrzeżeniem ponownego ustalenia wysokości czynszu po upływie owego terminu. W pierwszym przypadku (w razie niezmienności) kapitalizacja polega na pomnożeniu rocznej kwoty czynszu przez 17 (art. 10 punkt „a“ u. o. s.); w drugim na pomnożeniu rocznej kwoty czynszu przez tę ilość lat lub ich części, która wyraża czasokres od dnia zawarcia umowy o przeniesienie prawa wieczystej dzierżawy do końcowego terminu obowiązywania czynszu współczesnego najwyżej jednak przez 17 (art. 10 punkt „b“ u. o. s.), jeżeli np. w kontrakcie o przeniesienie prawa wieczystej dzierżawy, zawartym w dniu 1 lipca 1932 r. nabywca zobowiązuje się dopełnić obowiązku płacenia czynszu, którego wysokość jest ustanowiona do końca roku 1943, to należy roczną kwotę czynszu pomnożyć przez 11 i ½.

2) Umowa między dominus directus a nowonabywcą prawa wieczystej dzierżawy bywa stwierdzana bądź tylko jednem pismem, bądź dwoma: w tym drugim przypadku pierwszem pis-

mem nabywca zobowiązuje się — na wypadek otrzymania konsensu — do świadczeń na rzecz dominus directus, drugiem pismem dominus directus udziela konsensu.

Pismo pierwsze lub jedyne, stwierdzające umowę między dominus directus a nabywcą prawa wieczystej dzierżawy, podlega — na mocy art. 4 (ustępu drugiego) art. 7 (ustępu drugiego) oraz art. 58 (ustępu pierwszego) u. o. s. — opłacie w wysokości 4%.

a) od laudemjum t. j. od świadczenia jednorazowego na rzecz dominus directus, b) od skapitalizowanej wartości czynszu, który nabywca prawa wieczystej dzierżawy zobowiązuje się płacić, lub którego płacenie dominus directus zastrzega w konsensie, co do kapitalizacji obowiązują zasady podane powyżej pod 1) — przyczem ustanowienia nowego terminu należy czynsz roczny pomnożyć przez ilość lat lub ich części, wyrażającą czasokres od sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę pomiędzy dominus directus a nabywcą prawa wieczystej dzierżawy, do upływu nowego terminu najwyżej jednak przez 17.

Jeżeli jednak (w myśl zasad podanych wyżej pod 1) przy obliczeniu opłaty od pisma, stwierdzającego umowę między dotychczasowym dzierżawcą wieczystym a nowonabywcą, wliczono do podstawy wymiaru skapitalizowaną wartość czynszu, to przy ustaleniu wysokości opłaty od pisma, stwierdzającego umowę między dominus directus a nowonabywcą prawa wieczystej dzierżawy, należy wliczyć do podstawy wymiaru oprócz laudemjum tylko nadwyżkę, o którą wartość skapitalizowana według danych, zawartych w umowie pomiędzy nowonabywcą a dominus directus, przewyższa wartość skapitalizowaną w/g danych, zawartych w umowie między nabywcą a dotychczasowym dzierżawcą wieczystym.

Przykład: W umowie, zawartej w dniu 1 lipca 1932 r. między dotychczasowym dzierżawcą wieczystym a nowonabywcą, ten ostatni zobowiązuje się do dopełnienia obowiązków, ciążących na zbywcy, t. j. do płacenia czynszu w rocznej kwocie 100 zł. ustanowionego w tej wysokości do końca 1943 r. Skapitalizowana wartość tego zobowiązania (t. j. kwota 1150 złotych) zostaje wliczona do podstawy wymiaru opłaty stemplowej, należnej od powyższej umowy. Następnie na mocy umowy, zawartej w dniu 31 grudnia 1932 r. między nowonabywcą prawa wieczystej dzierżawy a dominus directus zostaje ustanowiony czynsz w rocznej kwocie 200 zł. za czas od dnia 1 stycznia 1932 r. do końca 1943 r. Ponieważ skapitalizowana wartość tego zobowiązania wynosi 3000 zł. (iloczyn z pomnożenia 200 zł. przez 17), a zatem o 2300 zł. więcej niż skapitalizowana wartość świadczeń, przypadających na czas od 1 stycznia 1933 r. do końca 1943 r. obliczona w/g danych, zawartych w umowie

pierwszej, przeto do podstawy wymiaru opłaty od umowy drugiej należy, oprócz laudemjum wliczyć kwotę 2300 złotych.

Jeżeli umowy między nowonabywcą prawa wieczystej dzierżawy a dominus directus zostaje stwierdzona dwoma pismami: a) pismem, którem nabywca zobowiązuje się do świadczeń na rzecz dominus directus oraz b) konsensem — to pismo drugie tylko w takim razie podlega opłacie w wysokości 4%, jeżeli w niem są przewidziane świadczenia inne lub obszerniejsze, niż w piśmie pierwszem; opłatę oblicza się od nadwyżki (art. 4 ustęp drugi, punkt A u. o. s.).

3) Pismo, stwierdzające umowę między wieczystym dzierżawcą a dominus directus, zawartą ze względu na upływ czasokresu, na który została oznaczona po raz ostatni wysokość czynszu, a ustalającą ponownie wysokość czynszu i termin, do którego ona ma obowiązywać, podlega w myśl art. 4 (ustępu drugiego punktu „a") oraz art. 58 (ustępu pierwszego) opłacie w wysokości 4% od iloczynu od pomnożenia rocznej kwoty czynszu przez ilość lat (i ich części), wyrażającą nowy czasokres najwyższej jednak przez 17.

4) Jeżeli wieczysty dzierżawca i dominus directus, nie czekając upływu czasokresu, na który została oznaczona po raz ostatni wysokość czynszu, zawierają umowę, na mocy której roczną kwotę czynszu podwyższają — bądź tylko do końca okresu ostatnio ustalonego, bądź poza ten okres (a zatem z ustanowieniem nowego czasokresu) — to pismo, stwierdzające taką umowę, podlega w myśl art. 4 (ustępu drugiego, punktu „a") oraz art. 58 (ustępu pierwszego) u. o. s. — opłacie w wysokości 4% od nadwyżki.

Przykłady: a) Czynsz został ustalony po raz ostatni w rocznej kwocie 100 zł. do końca 1943 r. Umową z dn. 1 lipca 1932 r. czynsz zostaje podwyższony na czas do końca 1943 r. na kwotę 200 zł. Należy uiścić 4% od 1.150 zł., t. j. od iloczynu z pomnożenia nadwyżki rocznej (100 zł.) przez 11 i ½.

b) Czynsz ustalony ostatnio w rocznej kwocie 100 zł. do końca 1943 r. zostaje umową z dnia 1 lipca 1932 r. podwyższony na kwotę 200 zł. na czas od 1 stycznia 1944 r. do końca 1953 r. Należy uiścić 4% od 2.250 zł., t. j. od kwoty, wymienionej w przykładzie „a", plus iloczyn z pomnożenia 200 zł. przez 5 i ½ (t. j. przez różnicę między 17 a 11 i ½).

5) Pismo, stwierdzające umowę między dominus directus a wieczystym dzierżawcą, na mocy której część wieczystej dzierżawy zostaje wyodrębniona w osobną jednostkę wieczysto-dzierżawną;

a) podlega opłacie w maksymalnej wysokości 5 zł. według zasad, podanych w art. 139 u. o. s. — jeżeli pismo to bądź nie zawiera żadnych postanowień o laudemjum, ani też o czynszu, bądź też — nie zmieniając czasokresu, na który wysokość czyn-

szu została ustalona po raz ostatni — jedynie ustala proporcjonalny rozdział czynszu, należnego dotychczas od całości w ten sposób, że łączna kwota czynszów należnych według nowej umowy od każdej z nowo utworzonych jednostek, nie przewyższa dotychczasowego czynszu od całości;

b) podlega opłacie w wysokości 4% od skapitalizowanej wartości nadwyżki — według zasad, podanych wyżej w pp. 3 i 4 — jeżeli roczna suma obu czynszów przewyższa roczną kwotę dotychczasowej należności za całość lub wprawdzie różnicy między temi kwotami niema, ale termin obowiązania nowoustalonych kwot proporcjonalnych jest dłuższy od dotychczasowego.

6) Konsens, wydany przez urząd państwowy imieniem Skarbu Państwa, będącego dominus directus w przypadku konkretnym, nie podlega opłacie, przewidzianej w art. 154 u. o. s., jako tyczący się sprawy gospodarczej (art. 154 ustęp drugi w związku z punktem 13 art. 141 u. o. s. L. D. V. 2382/6/28).

195. (Art. 16). „Działalnością dobroczynną" jest ta, która posiada łącznie następujące dwie cechy:

1. Działalność ta ma na celu przyjść z pomocą ludziom, którzy bądź na skutek działania sił przyrody (jak pożar, powódź, choroba), bądź na skutek konjunktur gospodarczych (jak brak pracy, niedostateczny dochód), bądź na skutek przestępczości innych ludzi, znaleźli się w położeniu, które im uniemożliwia lub bardzo utrudnia spełnianie normalnych funkcyj życiowych.

Także wtedy istnieje cecha dobroczynności, gdy ktoś niesie pomoc człowiekowi, który wprawdzie jeszcze nie znajduje się w warunkach wyżej określonych, ale któremu na skutek ujawniania się sił, wymienionych w ustępie poprzednim, stan taki bezpośrednio grozi.

2. Działalność ta jest zupełnie bezpłatna, a zatem nieuzależniona od jakichkolwiek świadczeń wzajemnych ze strony człowieka, któremu pomoc zostaje udzielona, ani też ze strony osób, które bądź na skutek ciążącego na nich obowiązku prawnego, bądź w poczuciu obowiązku moralnego, dbają o owego człowieka. (L. D. V. 4930/6/28).

50.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH (DYREKCJI NACZELNEJ LASÓW PAŃSTWOWYCH)

Nr. G. 980/1

z dnia 28 października 1932 r.

w sprawie tępienia ostów na gruntach państwowych.

Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych poleca, aby tępienie gatunków ostów, wyszczególnionych w § 1 rozporządzenia

Ministra Rolnictwa z dnia 27.III. 1931 r. o tępieniu ostu (Dz. U. R. P. z dn. 1.V. 1931 r. Nr. 41), było stanowczo dokonywane:

1) przedewszystkiem na powierzchniach nieleśnych, a zwłaszcza na wszelkiego rodzaju t. zw. użytkach ekonomicznych, gruntach służbowych administracji leśnej, eksploatowanych torfowiskach, składnicach drewna i t. p.;

2) na gruntach państwowych majątków rolnych;

3) na tych wszystkich powierzchniach leśnych, na których obecność ostu mogłaby zagrażać sąsiednim gospodarstwom rolnym.

Niszczenie ostów na powierzchniach nieleśnych i w majątkach rolnych (pkty 1 i 2) winno się odbywać corocznie przed zakwitnięciem ostów, wyłącznie na koszt użytkujących dane grunty, a więc dzierżawców majątków, łąk i t. p., lub też na koszt funkcjonarjuszów administrascji lasów państwowych, korzystających z gruntów służbowych.

Tępienia ostów na powierzchniach leśnych należy (podobnie, jak tępienia berberysu), dokonywać corocznie na koszt Skarbu z kredytów, przyznawanych na ochronę lasu.

Treść tego zarządzenia podadzą Dyrekcje do wiadomości wszystkim podległym sobie funkcjonarjuszom i dzierżawcom, a winnych niestosowania się do niego pociągać będą do odpowiedzialności.

Z upoważnienia Ministra

(—) Loret

Dyrektor Lasów Państwowych.

Otrzymują: wszystkie Dyrekcje Lasów Państwowych, Zakład Doświadczalny L. P.

51.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. T. I-4/2

z dnia 4 lutego 1933 r.

w sprawie norm wynagrodzenia za prace pomiarowe.

Załączając przy niniejszem do wiadomości i stosowania, zatwierdzone w dniu 3 lutego 1933 r. przez Pana Podsekretarza Stanu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, maksymalne

normy wynagrodzenia za wszelkiego rodzaju prace pomiarowe, związane z przebudową ustroju rolnego, a wykonywane dla Okręgowych Urzędów Ziemskich przez mierniczych przysięgłych, zmieniające odpowiednie normy dotychczas obowiązujące, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych poleca Okręgowym Urzędom Ziemskim oddawać do wykonania wszelkiego rodzaju prace pomiarowe, związane z przebudową ustroju rolnego według załączonych norm.

Jednocześnie Ministerstwo wyjaśnia, co następuje:

1) przesyłane normy obowiązują od dnia ich otrzymania do wszystkich prac, które mają być przez Okręgowe Urzędy Ziemskie oddane do wykonania mierniczym przysięgłym;

2) normy określają cenę od 1 ha za prace trudne, wobec czego cena za 1 ha w żadnym razie nie może przekraczać maksymalnej normy, natomiast cena za prace zwykłe oraz łatwe winna być ustalona komisyjnie w myśl przepisów Ministra Reform Rolnych z dnia 27.II. 1928 r. w sprawie trybu oddawania przez Okręgowe Urzędy Ziemskie mierniczym przysięgłym prac pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego (Dz. Urz. M. R. R. z 1928 r., str. 40), przyczem należy mieć na uwadze, że zbytnie obniżanie cen przez Okręgowy Urząd Ziemski może się odbić ujemnie na jakości, sprawności i terminowości powierzonych do wykonania prac;

3) w umowach, zawieranych z mierniczymi przysięgłymi na wykonanie prac scaleniowych na terenie centralnych i wschodnich Okręgowych Urzędów Ziemskich, należy wykazywać obie ceny (naprzykład za objekt 178 ha należy wykazać cenę za 100 ha oraz za pozostałe 78 ha);

4) za prace pomiarowe w objektach do 50 ha należy wypłacać wynagrodzenie, wypośrodkowane z norm dziennych, t. j. 40 zł. za dzień pracy polowej i 30 zł. za dzień pracy kameralnej, o ile wynagrodzenie, wypośrodkowane według powierzchni, wypadnie mniejsze od wynagrodzenia, obliczonego według norm dziennych.

O trybie oddawania w r. b. prac pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego, mierniczym przysięgłym Ministerstwo w najbliższych dniach wyda odpowiednie zarządzenie.

(—) St. Jankowski,
Naczelnik Wydziału.

Otrzymują: wszystkie Okręgowe Urzędy Ziemskie.

Maksymalne normy wynagrodzenia za prace pomiarowe, wykonywane dla centralnych Okręgowych Urzędów Ziemskich.

O. U. Z.	S C A L E N I E																							
	Z pomiarem starego stanu posiadania												Bez pomiaru starego stanu posiadania											
	Do 50 ha wł.	Ponad 50 ha do 100 ha wł.	Za 100 ha	Ponad 100 ha do 300 ha wł.	Za 300 ha	Ponad 300 ha do 600 ha wł.	Za 600 ha	Ponad 600 ha do do 1000 ha wł.	Za 1000 ha	Ponad 1000 ha do 1500 ha wł.	Za 1500 ha	Ponad 1500 ha	Do 50 ha wł.	Ponad 50 ha do 100 ha wł.	Za 100 ha	Ponad 100 ha do 300 ha wł.	Za 300 ha	Ponad 300 ha do 600 ha wł.	Za 600 ha	Ponad 600 ha do 1000 ha wł.	Za 1000 ha	Ponad 1000 ha do 1500 ha wł.	Za 1500 ha	Ponad 1500 ha
Warszawa																								
Lublin																								
Kielce	33.0	30.0	30.0	24.0	24.0	24.0	24.0	22.0	22.0	21.0	21.0	20.0	24.0	21.0	21.0	17.0	17.0	16.0	16.0	15.0	15.0	15.0	15.0	15.0
Białystok (powiaty: ostrołęcki, ostrowski, wysoko-mazowiecki, łomżyński, szczuczyński, suwalski, augustowski)																								
Białystok (powiaty: białostocki, bielski, sokólski, grodzieński i wołkowyski)																								
Wilno																								
Grodno	28.0	25.0	25.0	21.0	21.0	20.0	20.0	20.0	20.0	19.0	19.0	18.0	20.0	18.0	18.0	15.0	15.0	15.0	15.0	14.0	14.0	14.0	14.0	13.0
Brześć n/B																								
Łuck																								

Maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy na gruncie 40 zł.

Maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy biurowej w miejscu jego stałej siedziby 30 zł.

Maksymalne normy wynagrodzenia za prace pomiarowe, wykonywane dla centralnych i wschodnich Okręgowych Urzędów Ziemskich.

O. U. Z.	Zniesienie służebności			Podział wspólnot			Parcelacja		
	do 50 ha	od 50 ha do 150 ha	ponad 150 ha	do 50 ha	od 50 ha do 150 ha	ponad 150 ha	do 100 ha	od 100 ha do 500 ha	ponad 500 ha
	Złotych za hektar (liczba pierwsza oznacza wynagrodzenie za prace mierniczego, druga za świadczenia)								
Warszawa Białystok Lublin Kielce Piotrków	23 — 5	21 — 4	17 — 3	14 — 5	10 — 4	9 — 3	13 — 5	9 — 4	8 — 3
	O ile podział na indywidualne części nie jest dokonywnny, normy zmniejszają się o 30 %								
Wilno Grodno Brześć n/B Łuck	18 — 4	12 — 3	8 — 2	14 — 4	10 — 3	8 — 2	13 — 4	9 — 3	8 — 2
	O ile podział na indywidualne części nie jest dokonywany, normy się zmniejszają o 30 %								

Maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy na gruncie 40 zł.

Maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy biurowej w miejscu jego stałej siedziby 30 zł.

Maksymalne normy wynagrodzenia za prace pomiarowe, związane z przebudową ustroju rolnego, wykonane dla zachodnich Okręgowych Urzędów Ziemskich (w Poznaniu, Grudziądzu i Katowicach).

O. U. Z.	Czynności scaleniowo-pomiarowe wraz z pracami kat.-hipot.		O. U. Z.	Parcelacja z przymusowym wykupem łącznie z ceną za dokumenty katastralne, pomiarowe i przewłaszczeniowe		
	Obszar w ha	Cena za 1 ha w złotych		do 100 ha	od 100 ha do 500 ha	ponad 500 ha
				złotych za hektar (liczba pierwsza oznacza wynagrodzenie za pracę mierniczego, druga za świadczenia).		
	do 100	85	Poznań			
Poznań	od 100 do 250	82				
	od 250 do 500	79	Grudziądz	32—12	26—10	23—8
Grudziądz	od 00 do 750	74	Katowice			
	od 750 do 1000	68		Przymusowy wykup		
Katowice	ponad 1000	61		20—8	17—7	14--6

Maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy na gruncie 40 zł.

Maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy biurowej w miejscu jego stałej siedziby 30 zł.

Maksymalne normy wynagrodzenia za prace pomiarowe, związane z przebudową ustroju rolnego, wykonane dla południowych Okręgowych Urzędów Ziemskich (Małopolski).

O. U. Z.	Scalenie		Podział wspólnot			Parcelacja		
	Obszar	Cena za 1 ha w złotych	do 50 ha	od 50 ha do 150 ha	ponad 150 ha	do 100 ha	od 100 ha do 500 ha	ponad 500 ha
			złotych za hektar (liczba pierwsza oznacza wynagrodzenie za pracę mierniczego, druga za świadczenia).					
Lwów	do 100 ha	77.0						
Kraków	od 100 ha do 500 ha	72.0	30—5	26—4	21—3	26—5	21—4	17—3
Stanisławów	od 500 ha do 1000 ha	68.0						
Tarnopol	ponad 1000 ha	64.0						

Maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy na gruncie 40 zł.

Maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy biurowej w miejscu jego stałej siedziby 30 zł.

52.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. W. XI. 1/10

z dnia 8 lutego 1933 r.

o zniesieniu oględzin zwierząt na stacjach kolejowych w obrocie wewnętrznym.

Wprowadzone w 1930 r. badania zwierząt racicowych na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych przyczyniły się w znacznym stopniu do opanowania szerzącej się w tym czasie pryszczycy i innych chorób zaraźliwych oraz umożliwiły utrzymanie eksportu zwierząt zagranicę na poziomie, dostosowanym do potrzeb gospodarczych.

Ze względu na wygaśnięcie pryszczycy prawie na całym obszarze Państwa i z uwagi na obecny stan innych chorób zaraźliwych zwierzęcych, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, uważając za możliwe zniesienie obecnie wspomnianych badań na terenie Państwa — za wyjątkiem województwa stanisławowskiego — uchyla zarządzenie swoje z dnia 7 listopada 1930 r. Nr. 8483 W. II, w powyższej sprawie i prosi Pana Wojewodę o wydanie zarządzenia o zniesieniu z dniem 1 marca 1933 r. badań zwierząt racicowych, przewożonych kolejami i statkami w obrocie krajowym.

O wydanem zarządzeniu należy powiadomić odnośne Dyrekcje kolejowe, odpis zaś zarządzenia przedłożyć Ministerstwu.

Dyrektor Departamentu
p. o. Główn. Insp. Weterynarji
(—) Dr. Markowski.

Otrzymują: Panowie Wojewodowie (wszyscy) i Pan Komisarz Rządu m. st. Warszawy, za wyjątkiem Pana Wojewody w Stanisławowie.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, tel. 893-47.